

Woensdag 1 juli jl. toog Piet Kaptein met de waterbus naar de oudste stad van Holland om aan Wolwevershaven 9 een kunsthuis van jewelste te bewonderen. Hij wilde de opening beleven van de tentoonstelling 'A.C. Hauck: Rotterdamse tekeningen aan de vooravond van 1815' zoals die door het presidium van het Dordtse Patriciërshuis – Museum aan de Maas georganiseerd is en tot januari 2016 zal voortduren. Met medewerking en steun dan van een vijftal artistiek getinte instellingen als Erasmusstichting en Van der

Mandele stichting. Waar in vroeger eeuwen arbeiders uit wollen garens stoffen weefden liep ik langs het water waar overheen onze vorst met zijn gezelschap op voorbijje Koningsdag op weg was naar de Grote Kerk. De speaker aan boord zal hem zeker bij die passage gewezen hebben op het monumentale pand aan de kade waarachter zich een huismuseum manifesteert dat een herinnering in stand houdt aan de context van de gegoede burgerij zo tussen 1780 en 1815. Dankzij de huidige bewoners, Laurens Gooshouwer en de zijnen, is hun opstal ook binnen te bewonderen. Het Dordtse gemeentebestuur besluit in 1609 de Wolwevershaven uit te graven waarbij aan weerszijden van de gracht kades aangelegd worden waarlangs zich aanvankelijk vooral bedrijven vestigen. Tijdens een vergadering van de zogenoemde Oudraad in 1645 wordt besloten ook woningen op de kades te bouwen om zo de lakenhandel te stimuleren. Juni 1649 koopt Jacob Trip een perceel grond op de kade en voert vandaar uit met zijn familie handel in ijzer en wapens. In 1733 worden de twee aangrenzende panden erbij getrokken en verovert huis zijn huidige outfit. Lopend over de kade zag ik daar good old Kees Thies die mij al jaar en dag verblijdt met zijn columns in AD Drechtsteden.

De man had zojuist een visite bij vriend op leeftijd afgelegd en Kees' relaas deed mij denken aan het verhaal 'Een oude kennis – Hoe warm het was en hoe ver' uit 'Camera Obscura' van Nicolaas Beets. Met de openingzin: 'Het was een brandendhete vrijdagachternamiddag in zekere Hollandse stad zo heet en brandend dat de mossen op het dak gaapten, 't welk, op gezag der Hollandse manier van spreken, de grootste hitte is, die men zich voor kan stellen.' Toen ik het Patriciërshuis betrad was ik meteen in de ban van het verleden. Om met Johan Huizinga te spreken: ik tuimelde van de ene in de andere historische sensatie. In de voorkamer links werd ik begroet door een toegankelijke vrouwelijke vrijwilliger maar hoe goed van look zij ook was mijn zicht werd getrokken naar een haardstuk van Cornelis Kuipers dat sinds 1787 terecht om aandacht vraagt. In de voorkamer rechts streken schilderijen om voorrang naar thema en schoonheid. Oh, die verstilde bloemen! Eind achttiende eeuw kwam aldus in het vizier. De lange gang liet mij ook toe een blik te werpen in de keuken, waaruit, zoals mij bij de finish van de plechtigheid bleek, de heerlijkste hapjes en drankjes, op het balkon zouden komen. Vervolgens arriveerde ik in de Maaskamer die in authentieke gedaante een loflied zingt op de stijl van Lodewijk XVI. Het moet omstreeks

1780 geweest zijn dat een zekere Pompejus Hoeuff de opdracht gaf tot deze aanbouw die bij dag en nacht in elk jaargetijde een magnifiek panorama biedt op het plein van water waar Oude Maas, Noord en Merwede elkaar raken. Toen ik op de eerste verdieping de voormalige kinderslaapkamers – die nu plaatsen van tentoonstelling zijn – wilde betreden werd ik vriendelijk doch dringend verzocht in de stoet te treden de trap op naar de zolder. Daar waar destijds de nog presente originele droogstokken en organieke dienstbodekamertjes zijn stonden keurig in het gelid stoelen in afwachting van de vele genodigden van de opening kunstmanifestatie zeg maar ‘A.C. Hauck’. Het bleek echter al gauw dat heel wat geroepenen zich hadden laten grijpen door de zinsnede van Beest: ‘hoe warm het was en hoe ver. Op voorstel van de gastheer lieten wij ons het zien naar de immer aanwezige film over de transformatie van het pand van woonhuis tot museum aan voorbijgaan.

Die plots onstane leegte werd echter gul opgevuld door drie heren. Museumdirecteur Laurens Gooshouwer, collectiebeheerder Constantijn Bakker en voorzitter Teekengenootschap Pictura Bert te Kieft lieten hun woorden over de hoofden zweven en vlinderen. Met als naar mijn idee voornaamste items: het ontsluiten van verborgen collecties en het in ere herstellen van de tekenkunst. Om u in the picture te brengen geef ik u integraal de tekst van de invitatie. Maar eerst dit. Ik zag in de slipstream van Gooshouwer, Bakker en Te Kieft in de vitrines en aan de muren in de vroegere dormitoria schilderijen en tekeningen die getuigden van een hang naar de Gouden Eeuw en van het zicht op de actualiteit. Want Hauck zag het licht van 1742 tot 1801 en leefde zodoende op een breukvlak der tijden. Bijbelse figuren, Franse soldaten, mondiale politiek getinte prenten, taferelen uit het dagelijks leven als in de kroeg en op straat, ze lagen daar mooi en indringend te zijn. Met voor mij al stopper een tekening op de overloop: een ‘selfie’ van Hauck. Na de kunstzinnige ontmoeting was er een nadronk met voortreffelijke gerechten op het bordes van het Patriciërshuis dat een view biedt niet alleen op de drie wateren maar ook op onze domicilie, de stede Papendrecht. Hoe in het groen lag daar het Slobbengors waar ik al decennia achtereen mijn dagelijkse rondjes jog. Ik verlustigde mij in het aanblik vanaf de Dordtse zijde. De donderdagochtend na mijn visite blikte ik vanaf de Papendrechtse kant en wist daar onder toppers als Groothoofdspoort en Grote kerk ons Museum aan de Maas. Ik stond daar achter het kijkraam op de dijk van schilder Martinus Schouman met diens ‘Riviergezicht met schepen voor Dordrecht’.

De man leefde van 1770 tot 1848 en legde als achtergrond o.a. het eclatante huis Wolwevershaven 9 vast. Met als aanpalende afbeeldingen de trotse poort en de karakteristieke kerk. En weer bekwam mij een gevoel met historische lading. Museum aan de Maas is niet alleen een place to be voor hen die kunst beminnen maar ook voor hen die iets willen vieren, een vergadering willen houden, een ontmoeting willen organiseren. Uiteraard in de Maaskamer! De invitatie: ‘De ateliernalatenschap van de kunstenaar A.C. Hauck en nazaten bestaat uit ruim 1.000 tekeningen en ruim 100 schilderijen! Cees de Geus, kunsthistoricus bij het Dordts Patriciërshuis, heeft in samenspraak met de Stichting Cornelis Bakker-Collectie een selectie gemaakt uit dit omvangrijke oeuvre. Wilma van Giersbergen, kunsthistoricus bij het Stadsarchief Rotterdam, die bezig is een boek te schrijven over de kunstenaarsfamilie Hauck, heeft de inhoudelijke begeleiding van de

tentoonstelling voor haar rekening genomen. Hoewel de nalatenschap Rotterdamse kunstenaars betreft, is er een relatie met Dordrecht vanwege de al eeuwenlang bestaande artistieke uitwisselingen tussen beide steden. De belangrijkste organisatie in Dordrecht op het gebied van de kunst was het in 1774 opgerichte Tekengenootschap 'Pictura'. In Rotterdam was een jaar eerder, in 1773, eenzelfde Genootschap van start gegaan onder de naam 'Hierdoor tot Hooger'. De Dordtse schilder Willem van Leen schonk een door hem vervaardigd bloemenschilderij ter aankleding van de bestuurskamer van het Rotterdamse Genootschap. Het Rotterdamse Genootschap bestaat helaas niet meer maar het Dordtse equivalent gelukkig nog wel! Wij zijn daarom zeer verheugd dat Bert te Kiefte, voorzitter van Pictura, de tentoonstelling zal openen.' Niet alleen Dordrecht, ook onze regio is een kunstdomein rijker geworden. En ons hele land! Gaat u maar naar 'Hauck' kijken.